

C264 – WON16

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

29 mei 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de plannen om opnieuw opzichters aan te stellen in bepaalde sociale wooncomplexen	1
Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toekomst van de stadsklassen in Brussel en in de Vlaamse centrumsteden	2

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de plannen om opnieuw opzichters aan te stellen in bepaalde sociale wooncomplexen

De heer Jan Penris: Mijnheer de minister, op 16 mei hebt u bekend gemaakt dat u samen met minister Van Brempt 25 opzichters – ‘conciërges’ – zou aanstellen in bepaalde wooncomplexen en/of wijken. Op zich is dat een heel goed idee. Mijn fractie heeft daar ook altijd achter gestaan. Ze heeft het ook in haar verkiezingsprogramma mee opgenomen. Wat dat betreft, hebt u onze volledige steun.

Wel is het nuttig te weten waarover we spreken. Het gaat hier, neem ik aan, om voltijdse betrekkingen. U zult dus de nodige middelen moeten vrijmaken voor die 25 voltijdse equivalenten (VTE).

Mijnheer de minister, wat zal de precieze taak van die mensen zijn? Ik heb de indruk dat ze niet alleen aanspreekpunt zijn maar ook technische problemen moeten oplossen. Wat is het wervingsprofiel van die mensen en, het belangrijkste, waar worden ze ingezet? Er zijn bepaalde complexen en wijken die een heel grote nood aan een dergelijke opzichter of conciërge hebben. Het is natuurlijk altijd aangenaam om aan een dergelijke wijk of complex te kunnen meedelen dat zo iemand bij hen bij voorrang zal worden ingezet.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, op vrijdag 16 mei heeft de Vlaamse Regering inderdaad, op voorstel van minister Van Brempt, bevoegd voor onder meer de sociale economie, en mezelf, als verantwoordelijke voor het woonbeleid, het besluit betreffende de erkenning en subsidiëring van initiatieven ‘conciërges sociale huisvesting’ in het kader van de lokale diensteneconomie principieel goedgekeurd.

In toepassing van het decreet en het uitvoeringsbesluit lokale diensteneconomie wordt nu een kader gecreëerd voor het inschakelen van doelgroepwerknemers als conciërges door sociale huisvestingsmaatschappijen. Doelgroepwerknemers zijn lager opgeleide, langdurig werkzoekenden, die moeilijkheden ondervinden om via de reguliere arbeidsmarkt aan een structurele tewerkstelling te geraken.

De werknemers zullen worden aangeworven voor de functie van conciërge. Zij zullen ondersteunende taken

van logistieke, technische en sociale aard uitvoeren, die bijdragen aan de leefbaarheid binnen de sociale woonbuurten. Deze taken gaan van het verhelpen van kleine technische problemen, zoals het vervangen van een lamp in een gemeenschappelijk deel of gang, wat belangrijk kan zijn om te verhelpen aan het subjectief onveiligheidsgevoel, tot een beter onderhoud van de woonomgeving en het tegengaan van zwerfvuil, en tot logistieke ondersteuning bij buurtactiviteiten.

De conciërges kunnen eveneens fungeren als aanspreekpunt en zorgen voor een betere communicatie tussen de huurders en de verhuurder. Als een huurder een probleem heeft om zijn afval, bijvoorbeeld oud papier, kwijt te raken, dan kan hij bij de opzichter terecht. Hij kan zorgen voor een centrale verzamelplaats, waar het afval kan worden voorgesorteerd. Als de zakken voor pmd vol zijn omdat ze niet werden opgehaald, kan dat aan hem worden doorgegeven.

Een concrete invulling zal afgestemd moeten worden op de competenties en mogelijkheden van de betreffende doelgroepwerknemer. Het gaat immers om sociale economie. Er dient in het bijzonder te worden voorzien in een zogenaamd groeitraject op maat van de aangeworven doelgroepwerknemer. Het moet immers mogelijk zijn het takenpakket aan te passen doorheen de tijd in afstemming met de verworven vaardigheden. Bepaalde mensen zijn voor dat werk in de wieg gelegd. Anderen moeten daar dan weer in groeien en leren wat ze moeten doen en laten. Het kan niet zijn dat hij meid wordt voor alle werk. Hij mag echter ook niet alle werk van zich afschuiven. Men mag geen overtrokken verwachtingen creëren. Er moet gezocht worden naar een gezond evenwicht.

Voor de financiering van deze conciërges wordt in 260.000 euro voorzien vanuit Sociale Economie, de bevoegdheid van minister Van Brempt. Daarenboven zullen de sociale huisvestingsmaatschappijen de kosten voor deze conciërges kunnen inbrengen in het nieuwe financieringssysteem voor de sociale huisvesting, waardoor de Vlaamse administratie van Wonen die kosten financiert. Dat zijn dus geen meerkosten voor de maatschappij.

Het besluit wordt voor advies bezorgd aan de SERV en de Raad van State, waarna het voor definitieve goedkeuring opnieuw wordt voorgelegd aan de Vlaamse Regering. Ik verwacht dat uiterlijk begin juli een oproep tot het indienen van aanvragen kan worden gelanceerd. De administraties werken aan een handleiding en een aanvraagformulier voor deze oproep, waarin ook de voorrangscriteria voor de verdeling van het aantal VTE's over de geïnteresseerde SHM's zullen

worden bepaald. De huisvestingsmaatschappijen moeten een aanvraag doen, en dan zullen we proberen om op voorhand een aantal criteria vast te leggen voor de toewijzing, waardoor niemand zich achteraf bekocht moet voelen. Er moet ook worden geëvalueerd. Mocht dit meevallen, dan moeten we op termijn denken aan een groeitraject.

We kennen allemaal de beelden van de jaren vijftig en zestig, toen de conciërge een vast onderdeel was van elk wooncomplex. Het waren meestal wat bazige madammen met gendarmetrekken. Vanaf het ogenblik dat ze zijn verdwenen, is er een gevoel van leegte achtergebleven, letterlijk en figuurlijk. Ze bekommerden zich over de netheid en volgden op wanneer brievenbussen dagenlang niet geledigd werden. Zo'n conciërge ging dan eens kijken. Misschien is iemand gewoon op vakantie bij de kinderen of kleinkinderen, maar voor hetzelfde geld ligt een bewoner in coma of erger. Op die manier kunnen we drama's, waar we af en toe mee worden geconfronteerd, deels vermijden. Het zijn eenvoudige dingen die in de voortgang van de vaart der volkeren verdwijnen en tussen de plooiën vallen, maar in het verleden toch hun deugdelijkheid hebben bewezen. Daar grijpen we nu naar terug.

De heer Jan Penris: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We zullen zien hoe het evolueert. Ik ga ervan uit dat het een succesverhaal zal worden, en dus voor een vervolg in aanmerking komt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toekomst van de stadsklassen in Brussel en in de Vlaamse centrumsteden

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, weerom de stadsklassen, zullen sommigen zeggen. Ik denk dat het niet slecht is om eens een stand van zaken op te maken. Er is in elk geval een aanleiding voor.

Een dag of tien geleden werd in Gent de tweede Stadsklassendag georganiseerd, waar het 'Draaiboek ontwikkeling stadsklassen', werd voorgesteld. We kennen de voorgeschiedenis in de commissie, daar moet ik niet meer te diep op ingaan. Stadsklassen, naar analogie met bos-, zee- en sneeuwklassen, zijn een goed idee om kinderen in contact te brengen met het leven in de stad, de stereotypen voorbij. Het is begonnen als een goed idee, dat zich nu aan het versterken is en een bepaalde populariteit krijgt. In Brussel en Gent hebben de

pilootprojecten het licht gezien, maar ook Antwerpen en Leuven zijn mee op de trein gestapt en het initiatief is zich verder gestaag aan het uitbreiden. Dat is te danken aan het kader dat door u is geboden, en anderzijds leveren ook de stadsdiensten de nodige inspanningen om de programma's lokaal verder uit te werken.

De organisatie van een stadsklassenweek is niet eenvoudig en vrij arbeidsintensief. Het is minder lineair dan bos-, zee- en sneeuwklassen. Men moet telkens op zoek naar maatwerk op vraag van de klassen, die bepaalde dingen in deze of gene stad willen doen. Het is zoeken naar stadsgidsen, catering, logies, ontspanningsmogelijkheden, interessante locaties enzovoort. Om dat te ondervangen, hebben de vzw's Jeugd en Stad (JES) uit Brussel en Stadsmuseum (STAM) uit Gent dat draaiboek ontwikkeld, waaruit een soort vademecum is gedistilleerd. Het zou goed zijn om op basis van dat vademecum de verdere stappen te zetten en de ervaringen in de genoemde steden te laten uitzaaien over liefst al onze steden in Vlaanderen – het is natuurlijke in eerste instantie aan hen om daarover te beslissen – en om het draagvlak nog te vergroten.

Mijnheer de minister, kunt u een overzicht geven van de initiatieven die een aantal steden tot nu toe hebben genomen? Hoeveel steden doen er vandaag mee en hoeveel steden betonen interesse? Ik was zelf niet aanwezig in Gent, maar ik heb me laten vertellen dat er groeiende interesse is bij andere steden. Wat is uw eigen tussentijdse evaluatie na enkele jaren? Welke aanbevelingen kunnen worden gegeven aan de steden voor de nabije toekomst?

Ik trap een open deur in als u ik vraag of u ervan overtuigd bent dat het concept stadsklas een volwaardig onderdeel is in de promotie van alle zichzelf respecterende centrumsteden in Vlaanderen. Ik kan me inbeelden dat dat voor sommige collega's wat hoogdravend in de oren klinkt, maar ik denk dat onder het motto 'alle beetjes helpen' ook de stadsklassen daar een geweldig steentje aan kunnen bijdragen. Hoe ziet u de samenwerking tussen uw eigen diensten en tussen de steden onderling en de verschillende stedelijke beleidscellen, om het concept verder te ontwikkelen in samenwerking met erfgoedcellen, stedelijke musea, jeugdherbergen, eigenaars van mogelijke grote open ruimtes in de stad, stedelijke diensten sport, cultuur en onderwijs enzovoort?

Dan is er nog een laatste element. We hebben helaas moeten vaststellen dat stadsklassen iets duurder zijn dan bos-, zee en sneeuwklassen. Berekeningen leren ons dat het op weekbasis over gemiddeld 115 euro per kind gaat. Dat is 15 à 20 euro duurder dan de andere klasuitstappen. Ik heb me laten vertellen dat een en ander hoofdzakelijk te wijten is aan het iets duurder zijn van het logies, maar ook en vooral aan de

vervoerskosten. Dat geldt misschien in grotere steden iets meer dan in kleinere, maar men moet zich kunnen verplaatsen van punt a naar punt b in de stad, en dat kost nu eenmaal geld. Mijnheer de minister, zijn er mogelijkheden om de stadsklassen betaalbaar te houden? Behoort dat tot de verantwoordelijkheid van de steden? Ziet u daar zelf mogelijkheden?

We zijn begonnen met de basisscholen. Dat was de juiste keuze. Antwerpen heeft nu echter een initiatief ontwikkeld dat zich uitdrukkelijk richt op jongeren uit secundaire scholen. Een voorbeeld is dat van de allochtone stadsjongeren die gids zijn voor stadsklassen uit het Vlaamse platteland en zelf ook de promotie van die activiteiten verzorgen. Wat is uw visie daarop? Hoe kunnen we niet alleen het aantal steden uitbreiden, maar ook de doelgroep? Dan heb ik het over de geleidelijke uitbreiding tot het secundair onderwijs.

Dat waren mijn vragen, met als doel een stand van zaken op te maken en het concept van de stadsklassen nog verder te kunnen verstevigen. Gezien mijn optiek zal dat u niet verbazen.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik wil me principieel aansluiten bij de vragen van de heer Gatz. Ik vind ook niet dat hij zich moest verontschuldigen aan het begin van zijn betoog, omdat sommigen zullen zeggen dat het alweer over stadsklassen gaat. Het is zijn verdienste dat hij dit op de politieke agenda heeft gezet en blijft volgen. Ik vind dat goed.

Gisteren nog las ik in Klasse dat de plaatsen voor de stadsklassen in Gent bijna allemaal bezet zijn. Mensen moeten zich reppen om contact op te nemen om de enkele plaatsen die er nog zijn voor volgend jaar te verkrijgen. Het is leuk dat dat over Gent gaat, maar dat mag worden veralgemeend. Dat bewijst dat er erg veel vraag is naar stadsklassen. We moeten daar alle mogelijke middelen tegenaan gooien, zodat zoveel mogelijk kinderen of jongeren kunnen deelnemen aan die stadsklassen. Ik steun dus met plezier de vragen van de heer Gatz.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de voorzitter, ook ik sluit me heel graag aan bij de interessante vragen van de heer Gatz, zeker als het gaat over een doelgroepenuitbreiding tot de secundaire scholen. Die uitbreiding zou nuttig zijn.

Ik heb even de prijs van die stadsklassen opgezocht op de website van de Vereniging Openluchtklassen. Ik heb niet de indruk dat stadsklassen duurder zijn. Een zoekklas kost gemiddeld 120 euro voor vijf dagen, een bosklas 110 euro, en een stadsklas bevindt zich mooi in het midden, met ongeveer 115 euro. Dat geef ik maar ter informatie. Daarover gaat het eigenlijk niet.

Mijnheer de minister, ik neem aan dat een eventueel initiatief van u in nauw overleg met de minister van Onderwijs zal worden genomen. Dat lijkt me logisch als het gaat over deze materie.

Voor de rest ben ik, net als de twee vorige sprekers, een fervent voorstander van die stadsklassen, die de steden – onder meer Brussel, maar ook de andere steden – moeten promoten.

De heer Jan Penris: Ik denk dat we hier allemaal voorstanders zijn van dit ideeetje. Mocht u de besprekingen die aan het project zijn voorafgegaan, hebben bijgewoond, dan had u dat zeker geweten. We waarderen echter uw steun.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Kennedy zei ooit: "Ich bin ein Berliner". We zijn dus allen stadsklassers. Ik geloof daar inderdaad heel sterk in. De heer Gatz heeft, als geestelijke vader, een heel grote verdienste. Soms is het gewoon een kwestie van mensen erop opmerkzaam te maken dat iets interessant zou kunnen zijn. Dit is een voltreffer. Naar analogie met de boerderijklassen, de zoekklassen en de bosklassen vullen die stadsklassen duidelijk een leemte.

Heel mooi is ook dat diegenen die in de stad in het onderwijs functioneren, leerkrachten maar ook leerlingen, vandaag zelf vragende partij zijn om stadsklassen te organiseren in hun eigen stad of in de aanpalende stad. Vandaag werken immers heel veel mensen in de stad, als leerkracht, of gaan ze er naar school, terwijl ze op het Vlaamse platteland wonen. Ze zijn wel elke dag in die stad, maar kennen ze eigenlijk niet. Als ze al een schooluitstap maken, dan gaan ze 50 kilometer verder, anders kan het toch geen schoolreis zijn. De teneur is dat men niet op schoolreis gaat in de eigen omgeving.

Dit concept staat nog maar in de kinderschoenen. We hebben er al hard aan gewerkt, en hebben al een heel mooi palmares opgebouwd. Dit wordt steeds succesvoller. We staan nog maar aan het begin, maar dat is dus een echte voltreffer. Ook de steden zelf zien daar vandaag brood in. Ze leveren heel wat inspanningen om dat op een goede wijze te organiseren. De ene gebruikt het onderwijs als invalshoek, de andere doet het vanuit cultuur, nog een andere vanuit de jeugddienst. Een stad als Leuven doet dat vanuit zijn erfgoedcel. Elke stad heeft een eigen benaderingswijze, maar in feite gaat het vaak over hetzelfde concept.

Onze cel Stedenbeleid is daar ook op gesprongen. We coördineren en faciliteren. Dit is een voltreffer. Om het met een uitdrukking uit de muziek en de politiek te zeggen: "You ain't seen nothing yet." Maar ook voor de stadsklassen kunnen we die uitdrukking gebruiken. Dit is echt een behoefte die wordt ingevuld.

Ik geef u een overzicht van de bestaande en geplande initiatieven, mijnheer Gatz. Momenteel worden in vier steden stadsklassen georganiseerd. Brussel en Gent lopen op dat vlak in de spits, maar ook andere steden doen vandaag al heel verdienstelijk werk. In Brussel en Gent wordt dit georganiseerd door respectievelijk Jeugd en Stad (JES) en Stadsmuseum Gent (STAM). Het pilootproject loopt sinds medio 2006 en eindigt in maart 2009.

Het doel is mogelijkheden voor stadsklassen in Vlaanderen na te gaan, concepten uit te werken in de vorm van een draaiboek, dat intussen klaar is, en promotie te maken voor de stadsklassen. Er hebben reeds twintig stadsklassen van drie tot vijf dagen plaatsgevonden. De doelgroep waren daarbij telkens de leerlingen van tien tot veertien jaar, ofwel de derde graad van het lager onderwijs en de eerste graad van het middelbaar onderwijs.

In Leuven worden de stadsklassen georganiseerd door de directie Cultuur, samen met de Erfgoedcel en het stadsarchief. Het gaat om een beperkt aanbod. Zij doen dat tweejaarlijks, gedurende twee dagen. De eerste stadsklassen vonden plaats in 2006, met als thema de middeleeuwen. In Leuven heb je immers heel wat zichtbare relictten uit die periode, zodat je dat heel gemakkelijk duidelijk kunt maken aan jonge mensen.

De tweede stadsklassen vinden plaats in november 2008. De doelgroep daarbij is de derde graad van het basisonderwijs. In de toekomst wil men ook modules organiseren voor het secundair onderwijs.

Ook Antwerpen gaat mee in dit project. Daar heeft men een 'Thuis in de Stad'-project, dat, ook in het kader van het stedenbeleid, opgezet is als een soort miniondereming door leerlingen tussen vijftien en twintig jaar uit het beroepsonderwijs. Dat is een heel mooi project. De leerlingen organiseren rondleidingen voor leeftijdsgenoten uit andere steden en treden daarbij zelf als gids op. Het zijn vaak ook allochtone jongeren die de stad tonen aan hun leeftijdsgenoten, vanuit hun eigen interessesfeer. Op die manier gaat het over thema's die jongeren aanspreken.

Heel opvallend is dat de meisjes vaak kiezen voor Antwerpen als modestad. Je mag het geen vooroordelen noemen, maar sommige zaken die je verwacht, zie je ook bevestigd worden. Ze trekken met de meisjes naar alles wat Antwerpen als modestad te bieden heeft, terwijl de jongens bijvoorbeeld eerder geïnteresseerd zijn in de overblijfselen van de Tweede Wereldoorlog, met de haven en de bunkers en zo meer. Je ziet dan hoe de twee geslachten vanuit dezelfde opdracht een eigen stadsklas voor leeftijdsgenoten organiseren. Maar het blijft allemaal even interessant.

Het gaat zelfs zo ver dat die jonge mensen, die een beroepsonderwijsachtergrond hebben, nu ook rondleidingen voor leeftijdsgenoten geven in andere talen. Ze doen

dat nu ook in het Frans, en zelfs al eens in het Duits. Dit is dus een soort miniondereming waar zich ook andere pedagogische aspecten voordoen.

Het stadsbestuur van Antwerpen wil samen met de jeugddienst van de stad stadsklassen ontwikkelen die inzicht bieden in stedelijkheid. Men is gestart met het ontwikkelen van modules. De beoogde doelgroep daarbij is de tweede en derde graad van het secundair onderwijs, dat is de groep van veertien- tot achttienjarigen. Men wil dat doen voor zowel Antwerpse als niet-Antwerpse scholen. De eerste doelstelling is integreren, de tweede doelstelling is het tonen van de stad, zowel aan mensen die in de stad wonen of werken, maar de stad niet zo goed kennen, als aan niet-stedelingen die Antwerpen kennen als metropool, maar zich daar geen concrete inhoud bij kunnen voorstellen.

Je stelt overigens vaak vast dat mensen die niet met de stad vertrouwd zijn, de stad vaak associëren met problemen als vuil, lawaai en onveiligheid, terwijl diezelfde mensen ook in de stad gaan werken, er hun inkopen doen, hun kinderen naar school sturen, naar de bioscoop gaan enzovoort. Soms zijn de mensen wat bevooroordeeld in hun beeldvorming.

Intussen hebben ook Mechelen, Roeselare, Brugge, Kortrijk en Oostende interesse getoond om stadsklassen te ontwikkelen.

Een belangrijk punt is het bevorderen van partnerschappen en het opzetten van netwerken. Vanuit Stedenbeleid zijn er al twee rondetafels georganiseerd. De recentste was in Gent. Daar was heel wat belangstelling voor. In september vindt de derde editie plaats. Het doel is de stadsklassen promoten en ervoor zorgen dat ze ook na het pilootproject een toekomst hebben. Er wordt nagegaan hoe potentiële partners vanuit Vlaanderen de stadsklassen en de organiserende steden kunnen ondersteunen.

De aanwezige partners op de rondetafels zijn het kabinet en de administratie Onderwijs, met daarbinnen de cel Cultuur, en het kabinet en de administratie Cultuur en Jeugd. Voor Brussel zijn de VGC (Vlaamse Gemeenschapscommissie) en het kabinet-Vanhengel aanwezig. Wij betrekken de VGC daar heel nauw bij, omdat zij heel wat expertise kan inbrengen en een specifieke rol kan vervullen. Verder zijn er nog vertegenwoordigers van de drie onderwijsnetten die scholen ondersteunen bij extra-murosactiviteiten, zoals bos- en zeeklassen. Die vormen een hele steun voor leerkrachten.

Je kunt bij de stadsklassen overigens ook de leerkrachten zelf inschakelen om wat meer uitleg te geven. Zij kunnen bijvoorbeeld bij een bezoek aan een belfort verwijzen naar een geschiedenisles over de belforten. Maar een aantal andere zaken moet natuurlijk wel door derden gebeuren.

Ik geef u de eerste resultaten. Met de VGC is een akkoord bereikt voor de ondersteuning van de stadsklassen in Brussel, met de nadruk op de Brusselse scholen, gedurende één jaar, en voor de inbedding van de stadsklassen in het Brusselse onderwijs- en promotieaanbod.

Wat het beleidsdomein Cultuur betreft, kan ik melden dat de stadsklassen in de erfgoedbeleidsplannen van een aantal steden, waaronder Gent, zijn opgenomen. Dit betekent dat er mogelijkheid tot omkadering en financiële ondersteuning is.

Wat het beleidsdomein Onderwijs betreft, gaat het vooral om Dynamo 2 en om de laboratoriumprojecten van de Cultuurcel van het Vlaams ministerie van Onderwijs en Vorming. In theorie komen die projecten in aanmerking voor ondersteuning op het niveau van de scholen. De inschrijvingsmogelijkheden moeten dan wel flexibel worden.

De onderwijsnetten willen de promotie van de stadsklassen in hun aanbod aan de scholen opnemen.

Vanuit het beleidsdomein Stedenbeleid willen we de stadsklassen ook tijdens de pilootperiode vast in het communicatiegedeelte van ons beleid opnemen. De promotie vormt een belangrijk onderdeel van het stedenbeleid. Daar wordt trouwens ook veel geld voor uitgetrokken. Concreet betekent dit onder meer dat alle informatie over stadsklassen op de website van Thuis in de stad beschikbaar zal worden gesteld. Het draaiboek staat nu al op de site.

Verder hebben we nog een aantal aandachtspunten. We willen de financiële en logistieke ondersteuning, waaronder overnachtingen, maaltijden en vervoer, verder uitklaren. We willen aandacht besteden aan de sensibilisering en de responsabilisering van de leerkrachten. We willen rekening houden met de grote vraag naar stadsklassen vanuit de stedelijke scholen zelf. Dat is een nieuwe markt waar we zelf in feite nog niet aan hadden gedacht. Ik beschouw dit als een mooi compliment. Leerkrachten wonen vaak zelf niet meer in de stad en kennen de stad onvoldoende.

Verder willen we gebruik maken van bestaande educatieve activiteiten en van bestaand educatief materiaal. We moeten het warm water niet telkens opnieuw uitvinden. De stedelijke jeugd- en cultuurdiensten beschikken al over heel wat basismateriaal. Er worden permanent rondleidingen in de steden georganiseerd. Veel jeugddiensten nemen aan permanente uitwisselingsprojecten deel. Bepaalde zaken kunnen perfect worden geïntegreerd.

We moeten tevens voortbouwen op onze goede ervaringen met uitwisselingen tussen scholen. Stadsklassen bevatten veel onderwijsvernieuwend elementen die in de nascholing van de leerkrachten kunnen worden opgenomen.

Er zijn ook toekomstplannen. Enkele organiserende partners denken aan het uitbouwen van een netwerk voor het diverse aanbod aan stadsklassen. Dit omvat onder meer het opzetten van een centrale website. Op deze site zouden stadsklassen kunnen worden geboekt en zou de beschikbaarheid kunnen worden nagegaan.

Op de vraag of de stadsklassen volgens mij een volwaardig deel van de stadspromotie van een zichzelf respecterende centrumstad uitmaken, kan ik enkel enthousiast en volmondig ja antwoorden. De eerste belanghebbenden zijn de steden zelf. Citymarketing begint bij de jeugd. De stadsklassen stellen de kinderen in staat kennis te maken met de rijke facetten van stedelijkheid te maken en stellen de steden in staat om de vaak eenzijdige beeldvorming tegen te gaan. De steden en hun verschillende diensten en voorzieningen zijn de belangrijkste partners van de stadsklassen. Stadsklassen passen eveneens in het concept van een kindvriendelijke stad: ze leren een stad door de ogen van kinderen naar zichzelf te kijken.

Zonder de steun van de steden zal het moeilijk zijn nieuwe stadsklassen te ontwikkelen. Dat lijkt me evident. We moeten vooral coördineren, faciliteren en promoten. Uit het proefproject is immers gebleken dat stadsklassen, ondanks zuinig beheer, niet zelfbedruipend kunnen zijn. Dit ligt onder meer aan de kosten die uit de aanstelling van een coördinator voortvloeien.

Aangezien stadsklassen niet goedkoop zijn, moeten we nagaan hoe ze betaalbaar kunnen blijven. Tot op heden hebben de tarieven geen belemmering voor de deelname aan stadsklassen gevormd. Scholen kiezen stadsklassen als een alternatief voor skiklassen. De heer Delva heeft naar de bestaande tarieven verwezen.

De betaalbaarheid blijft sowieso een belangrijk aandachtspunt. Vanaf september 2008 wordt de maximumfactuur in het lager onderwijs verplicht. Dat is, bij wijze van spreken, overmorgen. We moeten onderhandelingen over de financiële en logistieke ondersteuning voeren, en creatieve oplossingen zoeken. We zijn momenteel vooral met het financieel aspect bezig. De kostprijs mag er niet toe leiden dat iets met zoveel inhoudelijk en promotioneel potentieel verloren gaat.

Op dit ogenblik vormt de kostprijs geen belemmering. We willen de stadsklassen vanuit financieel oogpunt echter zo attractief mogelijk maken. Zo kunnen ouders voor meerdaagse uitstappen soms op een tussenkomst van hun mutualiteit rekenen. Blijkbaar voorzien bepaalde mutualiteit in een tussenkomst in de kosten indien hun leden of de kinderen van hun leden aan activiteiten extra muros deelnemen. We proberen dit te integreren.

De vervoerskosten blijven een belangrijk onderdeel van de prijssetting. De verschillende betrokken steden

zouden samen onderhandelingen over de tarieven met instanties als de NMBS of De Lijn kunnen voeren. Ik denk dat er op dat vlak, naar analogie met wat al voor de bos- en de zeeklassen gebeurt, heel wat mogelijkheden zijn.

Het is zeker mogelijk de bestaande expertise te valoriseren.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Ik kan de minister enkel bijtreden. Hij heeft verklaard dat “you ain’t seen nothing yet”. Wat de stadsklassen betreft, denk ik dat het beste nog moet komen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
